

2 i fastan Luk 7:36-8:3
Västerslättkyrkan 20160221

Simon, farisén var nyfiken på vem Jesus var, därför bjöd han hem Jesus till en måltid. Jesus tog plats vid bordet på det sätt som var vanligt på den tiden, genom att ligga till bords på en slags madrass.

Vad Jesus och Simon inledningsvis pratade om, det vet vi inte, men plötsligt kommer en kvinna in och nu får vi rätt på Simons tankar, som är dömande och kärlekslösa. Han kände igen henne, hon som var en prostituerad kvinna och betraktades som en synderska. Tänk att en sådan kvinna skulle komma, just nu när han ville prata med Jesus.

Kvinnan hade ett misslyckat liv bakom sig. Hur det hela började vet vi inte, om hon tvingades in i sexindustrin som dagens sexslavar eller om det var ekonomiska skäl som drev henne in i prostitution för att ge henne mat för dagen eller om det bara var spännande och gav en känsla av att vara attraktiv, hur som helst så hade det hela vänts till leda och äckel. Inom sig upplevde hon bara skuld och skam. Livet var totalt förstört.

Ingen ville varaktigt ha med henne att göra.

Denna kvinna hade tydligen bara en enda längtan, att få bli fri, fri från skuld och skam. Hon ville få bli ren och hon hade fått kunskap om den enda vägen till

fullständig befrielse. Det var att få komma till Jesus. Därför tar hon sin kanske enda chans att få träffa Jesus och uppsöker honom vid denna måltid.

Nu släpper hon ut allt hon bär inom sig i gråt vid Jesu fötter, hela sitt liv av övergivenhet, skuld, och skam. Därefter torkar hon bort tårarna med sitt hår, för hon visste att även om hon skulle gråta både dag och natt, så skulle det ändå inte hjälpa henne till att göra henne ren. Sen kysser hon Jesu fötter, precis som man brukade göra med betydelsefulla rabbiner, det visar att hon betraktade Jesus som en Gudsmänniska. Slutligen smörjer hon Jesu fötter med balsam, allt för att visa sin kärlek till Jesus.

Jesus som till fullo känner kvinnans nöd och behov av inre rening, ger henne en full förlåtelse. Han säger: *Dina synder är dig förlåtna*. Befrielsen hade kommit. Jesus lyfter av henne syndens börda, han tar den på sig, Jesus gör henne så ren inuti, som om ingen synd hade gjorts. Befriad fick hon gå i frid. Det Jesus gör här, är just det som han hade kommit för att göra och som han lämnat till sin kyrka och församling att utföra, nämligen att ge befrielse från syndens tunga börda.

Den enda som kan befria en människa från synd och skuld är att människor får ångra synden, bekänna den och få ta emot en full förlåtelse. Bibeln är väldigt tydlig på den punkten. Det står: *Om vi bekänner våra synder är han trofast och rättfärdig, så att han*

förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet. 1 Joh 1:9

Jesus har också kommit för att frälsa förhärdade och egenrättfärdiga fariséer, som menar att de inte har gjort någon synd. ”Simon, jag har något att säga dig.” Det är sant att du inte har du gått och vänsterprasslat, du har lyckats att avstå från många synder. Men det är mycket som du borde ha gjort, men som aldrig blev gjort. Också du bär på skuld, en skuld som du aldrig någonsin kan betala, en skuld som du behöver få förlåten om du någonsin ska få komma in i himmelen.

Så kallar Jesus oss alla till källan av renade blod, den källa som flödar över av nåd. En nåd som räcker för att förlåta alla våra synder.

Vi började gudstjänsten med en syndabekännelse och avlösning. Jesu befrielse och löftesord har varit i funktion.

Jesus säger till sina lärjungar: *Som Fadern har sänt mig sänder jag er.* Joh 20:21

Herren sänder sina tjänare hit med befrielsens uppdrag: *Om ni förlåter någon hans synder, så är de förlåtna.* Därför kan vi lita på att vi får äga den förlåtelse som Jesus har lämnat här på jorden. Det var här på jorden som han led och dog för människors synder i alla tider, både små och stora synder. Det var här på jorden som Jesus sa till kvinnan: Gå i frid.

Så var det på den påskdagens afton när Jesus som den uppståndne och levande Herren kom till sina lärjungar. Det första som han sade var just orden: ”*Frid åt er alla.*”

I Joh 14:27 säger Jesus: *Frid lämnar jag kvar åt er, min frid ger jag er.*

I en värld fylld av ondska och strid, så är kyrkans och vår kallelse är att vara ett redskap för Guds frid.

Låt oss be med Franciskus:

O Herre, gör mig till ett redskap för din frid.

Där hat finns, låt mig få föra dit kärlek.

Där ondska finns, låt mig få komma med förlåtelse.

Där oenighet finns, låt mig få komma med enighet.

Där tvivel finns, låt mig få komma med tro.

Där förtvivlan finns, låt mig få komma med hopp.

Där sorg finns, låt mig få komma med glädje.

Där mörker finns, låt mig få komma med ljus.

O gudomlige Mästare, låt mig sträva inte så mycket efter att bli tröstad, som att trösta, inte så mycket efter att bli förstådd, som att förstå, inte så mycket efter att bli älskad, som att älska.

Ty det är genom att ge, som man får, genom att förlåta, som man blir förlåten, och genom att dö, som man uppstår till det eviga livet.